

Després de quatre anys en què el Partit Popular ha eixit reiteradament al carrer per defensar la família, la confecció de les llistes al Congrés de les circumscripcions valencianes per al 9 de març n'és esclaridora: el missatge s'ha escampat, i de quina manera.

“Primer, la família” i “La família sí que importa”, deien moltes pancartes de les manifestacions en què, sovint, els conservadors s'han fet acompanyar del sector més essencialista de l'Església catòlica. L'anàlisi dels llocs d'eixida –i fins i tot d'algunes reserves amb serioses possibilitats de rellevar titulars al Senat– demostra que, en efecte, s'ha d'atendre com cal els més propers. Com tota família, però, al PP valencià s'hi apleguen sensibilitats i procedències diverses. La dissecció de les llistes ho evidencia.

1. Zaplanistes. Francesc Camps, president del PP valencià i de la Generalitat, volia reduir a la mínima expressió els diputats proclius a Eduardo Zaplana, que va encapçalar la llista de València ara fa quatre anys, envoltat de la seua cort. Ell hi estava vetat –anirà de número 4 per Madrid, una eixida honrosa–, però alguns dels seus han salvat la pell: Miguel Ortiz, ex-alcalde d'Altea (Marina Baixa), emigra al Senat; Miguel Peralta, ex-alcalde d'Alcoi i ex-conseller de Justícia, actual diputat ras a les Corts, se'n va al Congrés i allibera un dels tres escons –3 de 54, i tots tres consellers a la legislatura anterior– ocupats per zaplanistes a l'hemicicle valencià; mentre Macarena Montesinos serà reescollida per Alacant. Hi ha tres zaplanistes més amb opcions de signar acta de diputat, però fins la matinada del 10 de març patiran com els *sufridores* de l'*Un, dos, tres* ideat per Narciso Ibáñez Serrador. Són Miguel Barrachina –número 3 per Castelló, necessitarà que el PP guanye als socialistes en aquesta demarcació–, Susana Camarero –al 9è lloc per València, entrarà si el PP avança ací el PSOE de més de set punts– i Enriqueta Seller –8è per Alacant, el PP s'haurà d'adjudicar el nou diputat en joc i obrir força distància.

2. Alcaldesses. Els alcaldes d'Oviedo, Burgos, Cadis, Cartagena (Múrcia), Tomelloso (Ciudad Real) i Don Benito (Badajoz) encapçalen llistes al Congrés. Els estatuts del PP només permeten “ex-

La família sí que importa

Andrea Fabra

José María Chiquillo

Ignacio Gil Lázaro

Miguel Barceló

Miriam Blasco

José María Michavilla

María José Català

Adela Pedrosa

Miguel Ortiz

Miguel Peralta

Ignacio Uriarte

Vicente Ferrer

Als llocs d'eixida de les candidatures valencianes del PP al Congrés hi ha jutges, judokes, alcaldesses i, sobretot, molta família. Fills de, germans de, nebots de, néts de...

cepcions”, en aquest sentit, una de les raons per a no incloure a Madrid Alberto Ruiz-Gallardón. Finalment, però, sembla que l'única excepció serà ell. El PP valencià enviarà al Senat María Ángeles Crespo, alcaldessa de Carlet (Ribera

Alta), i al Congrés, María José Català (número 4 per València, batllessa de Torrent –Horta– amb tan sols 26 anys) i Adela Pedrosa (al 2n per Alacant, alcaldessa d'Elda –Vinalopó Mitjà–). Català i Pedrosa van conquerir al maig places utòpiques –i densament poblades–, i els conservadors miren d'aprofitar la seua grapa... Tot i que, en canvi, hagen de residir a Madrid tres dies la setmana.

3. Secessionistes. No hi falten els qui obertament defensen que català i valencià són llengües distintes. Des del sempitern Ignacio Gil Lázaro –acumula vint anys a la cambra baixa– fins a Vicente Ferrer –ex-senador i ara portaveu del PP a la Diputació de València–, tot passant per José María Chiquillo, l'últim fitxatge de volada del PP, provinent d'Unió Valenciana (UV): al 2004,

va entrar com a independent al Senat a la llista popular en canvi que UV renunciara a presentar candidatures; enguany, ja completament integrat al PP, malparla d'una UV que, ara per motius econòmics, tampoc no s'hi presentarà.

4. Judokes. Míriam Blasco, medalla d'or a Barcelona 92, encadenarà la seua tercera legislatura com a senadora. Com a reserva, la direcció provincial del PP alacantí va proposar a Madrid Lola Pena, zaplanista reconeguda, però la resposta, consensuada amb Camps, va ser col·locar en aquest lloc una altra judoka, Isabel Fernández, medalla d'or a Sydney 2000. Una altra clau del campsisme a l'antic terratinent, per a marcar terreny.

5. El jutge, la part... Ara que, la clau de debò és la que el president del PP castellonenc i d'aquella Diputació, Carlos Fabra, acaba de fer a la justícia: fa senador Manuel Altava, magistrat de l'Audiència Provincial de Castelló. Fabra, amb diverses causes judicials pendents, també aprofita l'avinentesa per dur al Senat –i convertir en aforat– l'ex-alcalde de Borriana (Plana Baixa) Alfonso Ferrada, imputat per delictes de prevaricació i contra l'ordenació del territori. Ferrada entrarà al lloc per designació autonòmica que fins ara ocupava...

6. ...la filla. La filla de Carlos Fabra, Andrea Fabra, passa de la cambra alta a la baixa. Va al número 2, només per darrere de Juan Costa, guru del programa electoral del PP, un home de Rodrigo Rato ara ocult rere la figura de Manuel Pizarro i germà del secretari general dels populars valencians, Ricardo Costa. Andrea Fabra, precisament, va assessorar Juan Costa del 1997 al 1999, quan aquest fou secretari d'estat d'Hisenda. Fer Andrea diputada ha estat "una decisió valenta i incòmoda", diu son pare.

7. El nét i el nebot. Els Fabra i els Costa controlen Castelló, i els Barceló, la campsista família de Zaplana, és interlocutora preferent a les comarques alacantines. A punt de fer 85 anys, Miquel Barceló, sogre de l'ex-ministre, s'ha garantit la renovació al Senat, el seu hàbitat des del 1986 –amb el parèntesi 1993-1996. Aquest empresari turístic, que va introduir el gendre en la política, ha influït perquè Francisco Murcia repe-

tesca al Congrés. Murcia és nebot seu. A més, ha fet primer senador reserva el seu nét Agustín Almodóbar, àlies *Paquirrin* –per semblança física–, president de les Noves Generacions a Benidorm (Marina Baixa). La jubilació de l'avui duria el fill d'Àngela Barceló –diputada autonòmica– al Senat.

8. Les patums. No hi falten, amb plaça fixa, els ja habituals: a banda dels Barceló, Gil Lázaro i Costa, hi ha Pedro Agramunt –ex-president de la patronal valenciana i del PP valencià, diputat del 1989 al 1991 i senador des del 1993–; Federico Trillo –16 anys de diputat, encapçala de nou la llista per Alacant, tot i la reobertura del cas Yak 42–; José María Michavila, ex-ministre de Justícia i germà d'Ana Michavila, la cap de gabinet de Camps i també diputada autonòmica, enllaçarà la seua quarta legislatura al Congrés; Juan José Ortiz, amb plaça a Madrid des del 1989, i Esteban González Pons, que ja va ser portaveu al Senat i ara, apartat del Consell, lidera la candidatura de València.

9. Per llei. Per complir la llei d'igualtat –que obliga que en llocs d'eixida hi haja almenys un 40% de cada gènere– entren la regidora de València Marta Torrado –famosa per haver censurat, el 1998, una exposició fotogràfica de Tere Arcos en què posaven famílies nues–; Inmaculada Bañuls –regidora campsista de Gandia (Safor), important feu zaplanista–; Mercedes Alonso, un cas paregut a Banuls, però a Elx (Baix Vinalopó) i, en aquest cas al Senat, Araceli Peris, advocada de l'Alcora (Alcalatén), propera a Fabra.

10. Per sorpresa. Ignacio Uriarte, president de Noves Generacions d'Espanya, s'estrenarà al Congrés. És el número 7 per València, sense tenir-hi vinculació (és madrileny). A Maria Teresa Fernández de la Vega –número 1 pel PSOE a València–, el PP l'acusa de "no ser autènticament valenciana", si bé n'és oriünda, i a Bernat Soria –número 1 per Alacant–, de ser un "andalús que parla català", tot i ser de Carlet i parlar català de sempre. No importa, però. A la gran família popular, la que ha eixit en massa aquests anys al carrer, sempre hi ha espai per a un nou membre.

Víctor Maceda

L'esquerra, una família desunida

La fraternitat i germandat al PP és tensió i divisió a Esquerra Unida, que, com es preveia, es presenta partida en dos. D'un costat, el sector majoritari al País Valencià –Partit Comunista, Espai Alternatiu i independents com la coordinadora general, Glòria Marcos–, i de l'altre, el sector preferit de Gaspar Llamazares –Iniciativa pel Poble Valencià i els independents de Projecte Obert. El coordinador general federal ha hagut d'acatar finalment els candidats proposats per EUPV –en assemblea i en referèndum–, tot i que ell, *in extremis*, va impulsar unes primàries –boicotades per la direcció valenciana– en què van guanyar els crítics amb Marcos.

Isaura Navarro Antonio Montalbán

Aquests últims aniran de bracet del Bloc i d'Esquerra Ecologista, amb Isaura Navarro com a cap de llista per València –l'única circumscrició on fins ara no hi ha hagut mai bipartidisme. Els *oficialistes*, seran liderats ací per Antonio Montalbán, ex-sindicalista de CCOO i ex-regidor a València.

La partició en dos de l'espai en qüestió dificulta molt l'acta de diputat al Congrés. El 2004, Navarro va aconseguir-la per un marge ben estret, gràcies als seus 78.515 vots a la circumscrició de València. El Bloc, que ara encapçalarà la coalició amb IPV, tan sols n'hi va sumar 27.050. Una tasca gairebé titànica, doncs, ja que EUPV també serà present als col·legis electorals, probablement acompanyada de la marca IU a les paperetes. Els socialistes clamaran per aquest vot amb la *utilitat* com a coartada.